

រឿងទី៤៖ ម៉ូសេ១
(ទារកតូចម៉ូសេ)

ឧកម្ពីរ៖
និក្ខមនំ ២៖១០

ព្រះនាងដាក់ឈ្មោះថា «ម៉ូសេ» ដោយមានសារៈនិយ័ត្តៈ «ខ្ញុំបានស្រង់កូននេះចេញពីទឹកមក»។

ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល បានរស់នៅក្នុងស្រុកអេស៊ីបអស់រយៈពេលជាងបួនរយឆ្នាំ។
ដោយព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលបានផ្ដើមកូនជាច្រើនពេញស្រុកអេស៊ីប។
ប៉ុន្តែស្តេចផាវ៉ានមានការព្រួយបារម្ភជាខ្លាំងព្រោះកូនចៅជនជាតិអ៊ីស្រាអែលកាន់តែច្រើនឡើងបែបនេះ។
ដូច្នេះ ស្តេចផាវ៉ាន បានធ្វើទុក្ខទោសដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលជាខ្លាំងដោយឱ្យពួកគេធ្វើជាទាសករ វាយធ្វើបាប យ៉ាងព្រៃផ្សៃ។
ប៉ុន្តែ ជនជាតិអេស៊ីបកាន់តែធ្វើបាបជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលកាន់តែមានចំនួនច្រើនទៅៗ ដោយព្រះគុណព្រះជាម្ចាស់។
មានថ្ងៃមួយ ស្តេចផាវ៉ាន បានកោះហៅពួកឆ្មបទាំងអស់ឱ្យមកជួប។ ឆ្មបគឺជាអ្នកជួយសម្រាលកូន។
ស្តេចផាវ៉ានបានប្រាប់ទៅពួកឆ្មបដែលជួយសម្រាលកូនឱ្យពួកស្រីៗសាសន៍អ៊ីស្រាអែលថាបើគេសម្រាលបានកូនស្រីនោះចូរទុកឱ្យនៅរស់ចុះ
ប៉ុន្តែបើសម្រាលបានកូនប្រុសវិញ ត្រូវបោះចូលទៅទន្លេនីលសម្លាប់ចោលទៅ។
ប៉ុន្តែពួកឆ្មបទាំងនោះ ជាអ្នកកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ក៏បានជួយកូនប្រុសៗឱ្យនៅរស់វិញ។
ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានពរដល់ពួកឆ្មបទាំងនោះ។

ព្រះជាម្ចាស់បានស្ដាប់ការអធិស្ឋាន និងការទទួលអង្វររបស់ពួកអ៊ីស្រាអែល ទ្រង់ក៏បានជួយសង្គ្រោះពួកគេ។
មានថ្ងៃមួយ មានស្រ្តីសាសន៍អ៊ីស្រាអែលម្នាក់រស់នៅក្នុងស្រុកអេស៊ីបបានបង្កើតកូនប្រុសម្នាក់។
ដោយកូនប្រុសដែលទើបនិងកើតនោះមានរូបស្រស់ល្អនិងគួរឱ្យស្រឡាញ់ពេក ទើបស្រ្តីនោះមិនដាច់ចិត្តបោះកូន ទៅក្នុងទន្លេនីលទេ។
ដូច្នេះ ក៏សម្រេចលាក់ទុកចិញ្ចឹមបានបីខែ។
ប៉ុន្តែ ដោយសម្លេងយំរបស់កូនតូចនោះតែខ្លាំងឡើងៗដូច្នេះ ធ្វើឱ្យម្តាយមិនអាចចិញ្ចឹមកូននោះបានទៀតទេ។
ម្តាយរបស់កូនតូចនោះ បានអធិស្ឋានទាំងទូលយំទូលទៅព្រះជាម្ចាស់។
ទីបំផុត ស្រ្តីក៏យកកន្ត្រកធ្វើពីដើមបុស មកពង្រលាបម្រក្សណ៍ដើម្បីកុំឱ្យលេច រួចដាក់កូនតូចក្នុងកន្ត្រកនោះ។
ហើយបន្ទាប់មក នាងក៏យកកន្ត្រកដែលបានដាក់កូននោះទៅបណ្ដែតនៅក្នុងទន្លេនីល។

ម៉ារាមជាបងស្រីរបស់កូនតូចនោះក៏លាក់ខ្លួនតាមគុម្ពត្រែងតាមមើលប្អូនពីចម្ងាយរហូត។
 កន្រ្តកដែលមានកូនតូចនៅក្នុងនោះបានអណ្តែតរសាត់តាមទឹក រហូតទៅដល់កន្លែងបុត្រីស្តេចជាងស្រង់ទឹក។
 ព្រះនាង បានឃើញកន្រ្តកដែលអណ្តែតមកជាប់នឹងគុម្ពត្រែង។ ក្លាមនោះ ម៉ារាមដែលកំពុងលាក់ខ្លួនក៏រត់មករកព្រះនាង។
 ម៉ារាមក៏បានសួរទៅព្រះនាងថាចង់រកមនុស្សមកមើលថែកូនតូចនោះដែរទេ។
 ព្រះនាងក៏ឆ្លើយទៅនាងថាកំពុងស្វែងរកអ្នកមើលថែកូនតូចនោះ។
 ម៉ារាម សប្បាយចិត្តខ្លាំងក៏ប្រញាប់រត់ទៅផ្ទះវិញយ៉ាងលឿន។
 នាងបាននិយាយប្រាប់ទៅម្តាយនាង។ ម្តាយកូនតូចនោះក៏ប្រញាប់រត់ទៅជួបព្រះនាង។
 ព្រះជាម្ចាស់បានឱ្យកូនតូចនោះរស់នៅជាមួយម្តាយរហូតដល់ធំពេញវ័យ។
 ព្រះនាងបានដាក់ឈ្មោះឱ្យកូនតូចនោះថា-ម៉ូសេ-។ ម៉ូសេ គឺមានន័យថា ស្រង់ចេញពីទឹក។ ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ ម៉ូសេកាន់តែធំទៅៗ។
 ម្តាយបង្កើតម៉ូសេបានអប់រំប្រៀនប្រដៅម៉ូសេឱ្យមានជំនឿប្រើព្រះជាម្ចាស់។

ម៉ូសេបានក្លាយជាបុត្រារបស់ព្រះនាង ហើយទទួលបានការអប់រំជាច្រើននៅក្នុងរាំងជាមួយនឹងបុត្រាៗផ្សេងទៀត។
 ជាច្រើនឆ្នាំកន្លងទៅ ព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឱ្យម៉ូសេក្លាយជាអ្នកដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យដឹកនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែល។
 ម៉ូសេបានធ្វើតាមព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់ ដឹកនាំជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលរងទុក្ខក្នុងស្រុកអេស៊ីប ឱ្យត្រឡប់ទៅ ស្រុកកំណើតវិញ។
 ពេលនេះ ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់ថ្វាយបង្គំព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន និងបានក្លាយជាពលរដ្ឋមានសេរីភាព របស់ព្រះជាម្ចាស់ ។

a. តើស្តេចជាអ្នកបានបង្គាប់ឱ្យពួកឆ្មបធ្វើអ្វី?

b. តើពួកឆ្មបកោតខ្លាចនរណា ហើយតើពួកគេបានធ្វើអ្វីខ្លះចំពោះទារកប្រុសៗ?

c. តើបុត្រីរបស់ស្តេចជាអ្នកបានដាក់ឈ្មោះដល់ទារក ដែលព្រះនាងបានរកឃើញក្នុងកន្លែកមួយនាទន្លេនីល ថាដូចម្តេច?

d. សូមអាន និក្ខមនំ ២៖៧-១០ រួចឆ្លើយសំណួរ។ តើអ្នកណាជាអ្នកចិញ្ចឹមម៉ូសេ ហើយតើនាងធ្វើបែបណាពេលដែលម៉ូសេធំឡើង?

● សូមអានឧត្តម្តីខាងក្រោម រួចទន្ទេញ។ (និក្ខមនំ ២៖១០)

ព្រះនាងដាក់ឈ្មោះថា «ម៉ូសេ» ដោយមានសារៈនិយ័ត្តិថា៖ «ខ្ញុំបានស្រង់កូននេះចេញពីទឹកមក»។

សកម្មភាពទី២

តើឈ្មោះលោកម៉ូសេមានន័យដូចម្តេច? សូមដោះស្រាយលំហាត់ខាងក្រោម ព្រមទាំងប្រាប់ពីអត្ថន័យនៃឈ្មោះលោកម៉ូសេ។

ដាក់	សវនីយ៍	ថា	សេ»	ឈ្មោះ	មាន	«ម៉ូ	ព្រះ	ដោយ	នាង	៖
☞	↓	¥	◀	☎	☞	←	®	◐	★	€

ស្រង់	។	នេះ	ពី	កូន	មក»	ចេញ	«ខ្ញុំ	ទឹក	បាន
©	×	#	♠	♪	≠	&	▣	♣	◇

®	★	☞	☎	¥	←	◀	◐	☞	↓	¥	€	

▣	◇	©	♪	#	&	♠	♣	≠	×	

និក្ខ	មនំ		២	៖	១០
-------	-----	--	---	---	----